

søge at have den Gne over den Anden, og hvad have vi dog i Grunden at bryste os af, naar det kommer til Stykket? Intet have vi at bryste os af. Er der Krig, hvad er saa Tilfældet? Da — det have vi jo erfaret — stiller enhver fædrelandskjærlig Mand sig i Rækken, da slaaer enhver det Bedste han kan, og da er det vist ikke alene Officererne, der gjøre Udslaget, men det er ligesaavel de Menige, som staae under Commando. Hvad enten den, der commanderer, kaldes Lieutenant, Capitain eller hvad det nu kan være, bliver dog Resultatet, naar det kun er en Mand, der forstaaer at commandere — man kalde ham Underofficer eller Overofficer — det samme. Men deri troer jeg Feilen stikker, at man vil søge at have de rigtsfødte, de adeligtsfødte Personer op over den øvrige Deel af Nationen, at man vil have, at de skulle have et „von“ eller et „de“ foran deres Navn, og hvilke sørgelige Følger det har havt, have vi desuovære saa ofte hørt. Man har paaberaabt sig, at de ikke kunne leve som andre Folk; de maae have kostbare Huusholdninger og altsaa en langt høiere Gage for at kunne leve; de kunne ikke nøies med, hvad enhver anden privat Mand maa finde sig i. Jeg har seet Exempel paa, hvorledes en Mand af den militaire Stand har kunnet leve, og det honnet og agtet i Samsundet, med 600 Rbd. om Aaret, med Familie, bestaaende af Kone og 2 Børn. Dette Beviis ligger ikke langt borte; men jeg skal ikke omtale det videre her. Men hvad nu Hovedsagen angaaer, saa forekommer det mig reent falst at betragte Sagen, saaledes som den er bleven betragtet fra enkelte Sider, navnlig fra Regeringens Side eller af de ærede Mini-
stere, der have talt. Jeg troer, at de høit-
ærede Mini-
stere burde søge først at finde de Midler, hvorved dette Unde kan hæves ad anden Vej, enten ved aldeles at ophæve denne Forskjel i Stand ved at sige: „For Fremtiden er der kun en Øverstcommanderende og en Nasscommanderende og de øvrige ere Underbefalingsmand“, eller ved at sige: „De Officere, der nu ere, og de, som for Fremtiden ville blive ubnævnte, kunne ikke leve af de Gager, de have; vi fordre et Tillæg til dem“, og jeg er overbevist om, at den danske Rigsdag ikke

vil nægte et saadant, forsaavidt der var tilstrækkelig Grund dertil. Men de Grunde, som her ere anførte, og som alle skrive sig fra det pecuniaire Standpunkt og fra de Adeliges og rigt Klædtes Standpunkt, kan jeg idetmindste ikke give mit Bisald. Havde man skrevet Loven saaledes, at „alle Indskrænkninger, der tidligere have bestaaet, herved aldeles skulle være hævede“, da mener jeg, at det var Noget, vi havde Marsag til at glæde os over, Noget, der var Marsag til at rose sig af, at vi havde forud for alle andre Nationer; de udgjøre dog ikke saa mange, der er da Gud skee Lov og Tak kun enkelte, som endnu have saadanne indskrænkende Evangsbestemmelser for Officererne. Der er en Ungsteligbed tilstede, som synes at herse ved denne Sag ligesom ved andre, vi her have behandlet, med Hensyn til Slesvig, Holsteen og Lauenborg, at vi nemlig ikke turde foretage os Noget her, uden at de skulle være med, at vi ikke turde foretage os det Allerringeste, førend vi have faaet det skrobelige Korthuus istand, som maaskee snart kan blive blæst overende. Det synes mig virkelig forunderligt, at vi staae her. Hvorfor ere vi kaldede? Ere vi kaldte for at sige, ligesom Procuratoren sagde til ham, der vilde forsvare sin Sag: „Hold din Mund og forsvær din Sag!“ ere vi kaldte herhen for at tie stille, eller for ikke at virke til Fædrelandets Gavn? Jeg veed tilforladelig ikke, hvad Meningen kan være med alle disse Hentydninger til Heelstaaten. Der er sagt, at Officerstanden er vilsløss, og det er gjentaget af flere. Nagtet jeg nu ikke har opfattet det som de Fleste af dem, der have taget til Orde imod dette Udtryk, som er undsluppen den høitærede Marineminister — thi jeg sætter mig fuldkommen ind i hans Tankegang; det var vel snarere hans Mening, at der skulde være en vis Disciplin i Militærstanden, som ikke fandtes udenfor samme, saa at, naar Vedkommende gav Ordre, maatte alle Officerer uden Undtagelse rette sig derefter; det er det, jeg troer, han egentlig har meent — saa er det dog ialfsald beklageligt at høre, at saadanne Ord kunne falde. Naar man blot vil gaae lidt tilbage i Erindringen, vil man see, hvorledes man ved enhver Lov af den Beskaffenhed, hvor det gjaldt